

Sajarah Nu Nyumput tina Ayat Kaopat Puluh — Nomer Genep Belas

Cilaka Kadua — Bagian Katilu

Jeff Pippenger
2026-06-18

Logika Jones

Logika Jones yén malaikat kahiji dina Wahyu opat welas teu bisa dipisahkeun tina dua malaikat anu nuturkeunana téh kacida pageuhna. Pangidentifikasianana kana patalina struktural antara tilu malaikat éta jeung malaikat-malaikat tarompét téh leres-leres teu kabantah. Tekenanana mémang taya ragu-ragu aya dina tilu malaikat dina Wahyu opat welas, tapi logika pikeun nerapkeun aranjeunna salaku “teu bisa dipisahkeun,” sarua waé sahna pikeun sakabéh malaikat anu miheulaan aranjeunna.

Ku sabab anjeunna museurkeun perhatian kana tilu malaikat dina Wahyu opat welas, anjeunna henteu nerapkeun logikana sorangan nepi ka kacindekan ahirna. Antukna, logika anu dipakéna pikeun ngahubungkeun tarompét bala kanyeri kalima, kagenep, jeung katujuh jeung tilu malaikat dina Wahyu opat welas, ogé ngawengku nyusud runtuyan tarompét éta nepi ka balik ka malaikat kahiji tina tujuh malaikat tarompét.

Sarta kuring ningali tujuh malaikat anu nangtung di payuneun Allah; sarta ka maranéhna dipasrahkeun tujuh tarompét. ... Jeung tujuh malaikat anu nyepeng tujuh tarompét éta nyiapkeun diri pikeun niup. Wahyu 8:2, 6.

Runtuyan para malaikat dimimitian ku malaikat tarompét “tujuh”, sarta jajaran malaikat dina Kitab Wahyu dimimitian ti tarompét anu kahiji nepi ka pangéling-ngéling malaikat katilu ngeunaan tanda sato galak. Jones leres dina ngaidéntifikasi ayana bédana antara opat tarompét anu kahiji jeung tilu tarompét bala anu panungtungan, sabab struktur nubuat “opat jeung tilu” éta ogé kapanggih dina jamaah-jamaah jeung dina meterai-meterai. Diteguhkeun ku tilu saksi dina Kitab Wahyu ngamungkinkeun jalma-jalma anu milih pikeun ningali yén tujuh, minangka hiji lambang, ogé ngandung opat minangka lambang jeung tilu minangka lambang.

Hiji Hubungan Ilahi

Anu ku urang geus ngidentifikasi dina mangsa nu anyar kaliwat nyaéta yén malaikat kahiji jeung kadua dina Wahyu opat welas dipaparin kakawasaan ku hiji nubuat waktu ngeunaan Islam tina kasangsaraan kahiji jeung kadua, sarta yén pangkakuatan malaikat katilu diwujudkeun ku kanyatanana kasangsaraan katilu dina 9/11. Naon anu diidentifikasi ku panerapan Jones, (sanajan anjeunna henteu ngedalkeun pokok anu ku kuring dimaksud) nyaéta yén unggal malaikat ti malaikat tarompét kahiji dina Wahyu dalapan nepi ka tarompét kasangsaraan katilu dina Wahyu sabelas téh raket teu bisa dipisahkeun patalina jeung tilu malaikat dina Wahyu opat welas. Éta téh lambang-lambang dina garis nubuat anu sarua. Éta kudu diaku minangka kitu sangkan ngartos

rupa-rupa pancén anu diwakilan ku masing-masing malaikat. Ku kituna, sakumaha tujuh jamaah, meterai, jeung tarompet ngawakilan angka tujuh, sarta ogé lambang opat jeung tilu dina sakabéh perlambangan tina angka tujuh éta (jamaah, meterai, jeung tarompet); garis malaikat ti anu kahiji tina tujuh malaikat tarompet nepi ka malaikat katilu kudu ditimbang minangka hiji kasatuan. Ieu nangtukeun hiji garis anu diwangun ku sabelas malaikat.

Tilu malaikat dina Wahyu opat welas ngagambarkeun amanat pangwawadian ti golongan Millerites anu ngumumkeun dibukana pangadilan, sarta satuluyna amanat pangwawadian ti saratus opat puluh opat rébu anu keur ngumumkeun ditutupna pangadilan.

Tujuh tarompét ngalambangkeun kakawasaan-kakawasaan anu ku Allah dipaké dina pituduh pangawasa-Na pikeun ngadatangkeun panghukuman ka bangsa-bangsa anu maksa ibadah ka panonpoé.

Opat tarompét anu kahiji nandakeun ragragna Kakaisaran Romawi Kulon sacara bertahap nepi ka taun 476.

Nu kalima jeung kagenep nandakeun ragragna Roma Wétan ti taun 1449 nepi ka 1453.

Tilu tarompet anu pamungkas ngagambarkeun Islam tina tilu cilaka.

Malaikat dina Wahyu sapuluh nyaéta Kristus, anu turun pikeun maparin kakawasaan ka gerakan dina awalna, sarta Anjeunna turun deui dina Wahyu dalapan welas, pikeun maparin kakawasaan ka gerakan dina ahirna.

Tarompét katujuh mimiti ditiup dina 22 Oktober 1844 nalika dimimitianana pangadilan anu mangrupa Poé Panebusan antitipikal. Tarompét Yobel kuduna ditiup dina Poé Panebusan. Ku kituna, dina pangadilan aya dua tarompét anu ditiup: tarompét Yobel jeung tarompét katujuh.

Saterusna maneh kudu ngagelarkeun tarompet yobel dina poe kasapuluh bulan katujuh; dina Poe Panebusan kudu maraneh ngagelarkeun tarompet ka sakuliah tanah maraneh. Jeung maraneh kudu nyucikeun taun kalimapuluh, sarta ngawartakeun kabébasan ka sakuliah tanah pikeun sakumna pangeusina: éta bakal jadi yobel pikeun maraneh; sarta masing-masing kudu mulang ka milikna sorangan, jeung masing-masing kudu mulang ka kulawargana. Taun kalimapuluh éta bakal jadi yobel pikeun maraneh: maraneh ulah melak, ulah ogé ngala naon anu tumuwuh sorangan di dinya, jeung ulah ngumpulkeun buah anggurna tina tangkal anggur anu henteu dirawat. Imamat 25:9–11.

Kontéks anu ngaidéntifikasi paburencayna Israél salila “tujuh kali” anu kapanggih dina pasal satuluyna dina Imamat, ditepikeun dina ayat-ayat anu ngantarkeun kana parentah pikeun niup tarompét yubileum dina Poé Pangampura.

Caritakeun ka urang Israil, sarta sebutkeun ka maranéhna, Lamun maranéh geus asup ka tanah anu ku Kami dipaparin ka maranéh, tanah éta kudu ngayakeun Sabat pikeun PANGERAN. Genep taun maneh kudu nyebarkeun binih di kebon maneh, jeung genep taun maneh kudu ngurus kebon anggur maneh sarta ngumpulkeun hasilna; tapi dina taun katujuh kudu aya Sabat istirahat pikeun tanah éta, hiji Sabat pikeun PANGERAN: maneh ulah nyebarkeun binih di

kebon maneh, jeung ulah ngurus kebon anggur maneh. Nu tumuwuh sorangan tina hasil panén maneh ulah dipanén, jeung buah anggur tina tangkal anggur maneh anu teu dirumat ulah dikumpulkeun; sabab éta taun istirahat pikeun tanah. Jeung Sabatna tanah éta bakal jadi dahareun pikeun maranéh; pikeun maneh, jeung pikeun bujang maneh, jeung pikeun dayang maneh, jeung pikeun buruh upahan maneh, jeung pikeun urang asing anu ngumbara cicing jeung maneh, jeung pikeun ingon-ingon maneh, jeung pikeun sato galak anu aya di tanah maneh; sakabéh hasilna bakal jadi dahareun. Jeung maneh kudu ngitung tujuh Sabat taun pikeun diri maneh, tujuh kali tujuh taun; jeung lilana tujuh Sabat taun éta bakal jadi pikeun maneh opat puluh salapan taun. Imamat 25:2–8.

Nalika Miller nyadar kana panghukuman ka Israél ku lantaran ngalanggar reureuh Sabat pikeun tanah dina pasal ka dua puluh genep, manéhna nerapkeun prinsip yén sapoé ngawakilan sataun sarta manggihan yén sataun téh tilu ratus genep puluh poé, jeung yén tujuh kali tilu ratus genep puluh téh dua rébu lima ratus dua puluh taun panghukuman alatan ngalanggar perjangjian. Éta téh bebeneran nubuat anu pangheulana kapanggih ku anjeunna. Éta jadi dasar tina bebeneran-bebeneran anu ngawangun pondasi anu diteundeun ku Kristus ngaliwatan pagawéan Miller. Tarompet Yobel téh hiji pangumuman ngeunaan pangluputan jeung kabébasan.

Tarompet katujuh nyaéta Islam tina cilaka katilu.

Nanging ing dina-dina swarané malaékat kapitu, nalika dhèwèké wiwit muni, rahasiané Allah bakal kasampurnakaké, kaya sing wis dipratélakaké déning Panjenengané marang para abdiné, yaiku para nabi. Wahyu 10:7.

Tarompet katujuh tina Islam nyaéta hiji bebeneran nubuat lahiriah, sarta tarompet Yobel nyaéta bebeneran nubuat batiniah ngeunaan pembenaran ku iman—pangluputan tina dosa, anu nurutkeun Sister White mangrupikeun malaikat katilu dina bebeneran anu sajatina. Dina mangsa nalika tarompet katujuh keur disada, rusiah Kristus di jero anjeun, harepan kamulyaan, bakal disampurnakeun nalika Kristus ngahijikeun Kaallahan-Na jeung kamanusaan saratus opat puluh opat rébu. Jalma-jalma anu dina harita narima meterai Allah bakal ngumumkeun hiji amanat tarompet pangéling-ngéling anu dilambangkeun minangka cilaka katilu, sarta ogé pangéling-ngéling malaikat katilu. Cilaka katilu maparin kakawasaan ka amanat malaikat katilu nalika malaikat anu taya kirangna ti Pribadi Yesus Kristus nurun mawa hiji amanat dina panangan-Na.

Nalika urang ngaidentifikasi yén éta téh hiji nubuat waktu ngeunaan cilaka kahiji jeung cilaka kadua anu nguatkeun amanat malaikat kahiji, sarta hiji nubuat ngeunaan cilaka katilu anu nguatkeun amanat malaikat katilu, urang keur ngaidentifikasi tarompét-tarompét éta minangka “panghukuman anu didatangan ka Roma minangka réspon kana paneguhan poé Minggu.” Panghukuman-panghukuman providensial éta, utamana tilu tarompét cilaka anu pamungkas, sajarah jeung paralél jeung amanat pangéling-ngéling tilu malaikat dina Wahyu opat welas. Dua cilaka jeung dua malaikat dina sajarah Millerite, sarta cilaka katilu jeung malaikat katilu dina sajarah saratus opat puluh opat rébu. Dina sajarah awal malaikat kahiji jeung kadua, amanat ngeunaan dibukana pangadilan dikuatkeun ku hiji panggenapan Islam tina cilaka kahiji jeung cilaka kadua. Dina sajarah panungtung malaikat katilu, amanat anu ngumumkeun ditutupna

pangadilan dikuatkeun ku hiji panggenapan Islam tina cilaka katilu.

Kawasa dina awal jeung dina ahir dilambangkeun ku malaikat dina Wahyu sapuluh jeung dalapan welas, “anu taya lian hiji pribadi iwal ti Yesus Kristus.” Amanat lahiriah Islam jeung amanat batiniah pangadilan nyaéta tarompet cilaka anu katilu sacara lahiriah, sedengkeun amanat batiniah pangadilan nyaéta tarompet malaikat anu katilu. Tarompet lahiriah Islam téh nyaéta nubuat dua rébu lima ratus dua puluh taun, jeung tarompet batiniah malaikat anu katilu nyaéta dua rébu tilu ratus taun. Duanana sumping jeung disada dina bubukana pangadilan pikeun nu maot, sarta duanana sumping deui dina bubukana pangadilan pikeun nu hirup.

Malaikat dina Wahyu sapuluh turun dina 11 Agustus 1840 minangka panggenapan tina nubuat ngeunaan Islam, sarta ku cara kitu, malaikat éta ngalambangkeun turunna malaikat dina Wahyu dalapan welas kalayan hiji panggenapan nubuat ngeunaan Islam. Pangadilan Allah kana pambarontakan hukum Minggu dina 321, tuluy deui dina 538, digambarkeun ku genep tarompét anu kahiji, sarta pangadilan-Na pikeun pambarontakan hukum Minggu anu baris geura datang digambarkeun ku tarompét katujuh, anu mangrupikeun cilaka katilu sarta ogé malaikat katilu. Amanat pangéling ngeunaan awal pangadilan dina 22 Oktober 1844 jeung amanat pangéling ngeunaan pangadilan ka nu hirup dina 9/11, duanana dipaparin kakawasaan ku malaikat katujuh dina runtuyan anu ditepikeun ku Jones. Genep malaikat tarompét dina pasal dalapan jeung salapan, tuluy dina pasal sapuluh turun hiji malaikat anu taya lian ti Yesus Kristus. Anjeunna anu katujuh dina runtuyan malaikat, anu satuluyna dina pasal sabelas dituturkeun ku cilaka katilu, nyaéta tarompét katujuh anu mimiti disada dina 1844, tapi anu mangrupa anu kadalapan dina runtuyan malaikat anu nuntun kana malaikat kasalapan, kasapuluh, jeung kasasabelas dina Wahyu opat welas.

Pesen malaikat katilu teu bisa dipisahkeun tina pesen malaikat kahiji jeung kadua, tapi ogé teu bisa dipisahkeun tina tujuh tarompét pangadilan Allah kana kamurtadan. Opat tarompét pangheulana tina pangadilan dina Wahyu pasal dalapan nandakeun karuntuhan anu lumangsung saeutik-saeutik tina Roma Kulon sanggeus hukum Minggu anu kahiji ti Konstantinus dina taun 321, sarta dimimitian dina mangsa anjeunna ngabagi kakaisaran jadi wétan jeung kulon dina taun 330.

“Lamun bangsa urang, dina déwan législatifna, netepkeun undang-undang pikeun meungkeut nurani manusa dina perkara hak-hak agama maranéhna, maksa pangreureuhan poé Minggu, sarta nerapkeun kakawasaan nu nindes ka jalma-jalma anu ngajaga Sabat poé katujuh, maka hukum Allah, dina sagala maksud jeung tujuanana, bakal dijadikeun batal di nagri urang; jeung murtad nasional bakal dituturkeun ku karuksakan nasional.” Review and Herald, 18 Désémber 1888.

Prinsip murtadna bangsa anu ngabalukarkeun karuntuhan bangsa ditimpakeun ka bangsa Constantine, dimimitian ku opat tarompét kahiji anu mawa Roma Kulon ka tungtungna dina taun 476. Roma Wétan nepi ka tungtungna dina taun 1453, sanajan sacara nubuat geus leungit kadaulatan kabangsaanna dina 27 Juli 1449. Béda jeung Babul, anu digulingkeun dina sapeuting, Roma, boh kulon boh wétan, dibawa ka tungtungna sacara bertahap. Musnahna Roma Kulon dina handapeun opat tarompét kahiji nepi ka taun 476 ngagambarkeun musnahna Amérika Sarikat dina

handapeun opat tarompét, anu dina hiji tingkat ngagambarkeun opat generasi Amérika Sarikat anu dimimitian dina 1798 jeung réngsé dina hukum Minggu. Opat generasi éta saajar jeung opat generasi Adventisme, anu saajar jeung opat garéja kahiji dina Wahyu dua, jeung opat kajahatan anu beuki ngagedéan dina Yehezkiel pasal dalapan sarta opat gelombang walang dina kitab Yoél.

Sabab kieu timbalan PANGERAN Alloh; Kumaha deui lamun Kami ngutus opat hukuman Kami anu beurat ka Yerusalem, nya éta pedang, jeung kalaparan, jeung sato galak anu matak cilaka, jeung panyakit sampar, pikeun mupus ti dinya manusa jeung sasatoan? Yehezkiel 14:21.

Tarompét kalima jeung kagenep ngaruntuhkeun Roma Wétan, sarta Roma Wétan, dina patalina nubuat jeung Roma Kulon, ngagambarkeun nagara. Roma Kulon ngagambarkeun gereja. Roma Kulon ogé ngagambarkeun Amérika Sarikat, anu ditaklukkeun heula, sakumaha Roma Kulon ogé kungsi ditaklukkeun.

“Lamun Amérika, nagara kabébasan agama, ngahiji jeung Kakapaan dina maksa nurani jeung ngadorong manusa pikeun ngahormat kana sabat palsu, umat di unggal nagara di sakuliah dunya bakal dipingpin pikeun nuturkeun conto dirina.” Testimonies, jilid 6, 18.

Opat tarompét anu kahiji ngagambarkeun opat generasi sajarah Amérika, jeung nalika Amérika Sarikat ragrag, nagri anu mulya dina ayat kaopat puluh hiji tina Daniel sabelas kakara waé ragrag, sarta halangan salajengna nya éta Mesir, lambang tina sakumna bangsa-bangsa séjén di dunya. Perserikatan Bangsa-Bangsa, anu mangrupa sapuluh raja éta, tuluy sapuk pikeun masrahkeun karajaan maranéhna anu katujuh ka kapausan, salila “sakedapan pondok—sajam,” dina Wahyu tujuh belas. Ieu kajadian dina pesta ulang taun Herodes, nalika anjeunna ngajangjikeun satengah karajaanna. Dina pesta ulang taun Herodes, dina éta jam tulisan leungeun mucunghul dina kapur témbok, sarta Belsyazar dipaéhan. Éta jam datang dina hukum Minggu sarta lumangsung nepi ka panutupan mangsa kasempetan manusa. Karajaan anu katujuh ditaklukkeun sakumaha dilambangkeun ku ruksakna témbok Konstantinopel anu rubuh dina taun 1453. Ti hukum Minggu di Amérika Sarikat, sakumaha dilambangkeun ku taun 1449, nepi ka ragragna Konstantinopel dina taun 1453 aya opat taun simbolis. Kapausan narima tatu maotna dina taun 1798.

Dina Daniel sabelas ayat opat puluh, kapausan murag dina taun 1798, dina mangsa ahir. Tuluy raja kidul murag dina taun 1989, dina mangsa ahir. Amérika Sarikat murag dina ayat opat puluh hiji, jeung Mesir murag dina ayat opat puluh dua, sarta kapausan ngahontal ragragna anu kadua jeung anu pamungkas dina ayat opat puluh lima.

“Tina naék jeung ragragna bangsa-bangsa sakumaha geus dijentrekeun écés dina kitab Daniel jeung Wahyu, urang kudu diajar sabaraha euweuh hargana kamulyaan anu ngan saukur lahiriah jeung dunyawi. Babul, kalayan sagala kakawasaan jeung kamulyaanana, anu saruana can kungsi deui katénjo ku dunya urang ti harita,—kakawasaan jeung kamulyaan anu dina paningal jalma-jalma jaman harita kaciri kacida pageuhna jeung langgengna,—kumaha lengkepna éta geus sirna! Saperti ‘kembang jukut,’ éta geus musna. Yakobus 1:10. Kitu deui musnana karajaan Média-Pérsia, kitu deui karajaan Yunani jeung Rum. Jeung kitu pulalah musnana sagala anu henteu ngajadikeun Allah jadi dasarna. Ngan anu pakait pageuh jeung

maksad-Na, jeung nganyatakeun sipat-Na, anu bisa langgeng. Prinsip-prinsip-Na wungkul anu jadi hal-hal anu pageuh di dunya urang.” Nabi-Nabi jeung Raja-Raja, 548.

Ragragna Amérika Sarikat (nabi palsu) dina ayat opat puluh hiji dilambangkeun ku taun 1449, sarta ragragna Mesir (naga) dina ayat opat puluh dua dilambangkeun ku taun 1453, sedengkeun kapausan (sato galak) nepi ka tungtungna kalayan teu aya nu nulungan, sakumaha dilambangkeun ku taun 1798. Nabi palsu jeung naga diruntuhkeun ku kakawasaan-kakawasaan tarompet, ari sato galak diruntuhkeun ku kakawasaan naga.

Angka opat mangrupa lambang bubarana hiji karajaan. Karajaan Aleksander bubar jadi opat karajaan, jeung Mesir ragrag di Laut Beureum dina turunan kaopat, sarta Israél keur sujud ka panonpoé dina kajahatan anu kaopat dina Yehezkiel dalapan. Opat turunan Protestanisme jeung Partéy Républik dina sato galak bumi dimimitian dina taun 1798 sarta réngsé dina hukum Minggu anu bakal geura datang pikeun duanana tanduk. Opat hukuman beurat Yehezkiel ka Yerusalem ngagambarkeun opat hukuman ka Amérika Sarikat, sarta opat hukuman éta ka karajaan kagenep tina nubuat Alkitab ngalambangkeun opat taun ti 1449 nepi ka 1453 nalika karajaan katujuh tina nubuat Alkitab sapuk pikeun masrahkeun satengah karajaan maranéhna ka kapausan dina hiji hubungan garéja jeung nagara anu diparéntah ku palacuran Tirus.

Opat taun ti 1449 nepi ka 1453 ngagambarkeun karuntuhan karajaan katujuh dina hukum Minggu, sarta ogé ngagambarkeun mangsa karuntuhan karajaan kadalapan ti hukum Minggu nepi ka panutupan mangsa pangampihan. Panaklukan Mesir, anu nya éta dunya sarta ogé naga anu dipasrahkeun ka kapapaan, mangrupa hiji fraktal dina awal mangsa anu dilambangkeun ku opat taun ti 1449 nepi ka 1453. Ieu nandakeun ragragna Konstantinopel dina hukum Minggu, tuluy deui nalika Mikael nangtung. Nalika Mikael nangtung, opat malaikat dileupaskeun sapinuhna nurutkeun ilham.

“Kuring ningali yén opat malaikat éta baris nahan opat angin nepi ka padamelan Isa réngsé di Bait Suci, teras bakal datang tujuh bala panungtungan.” Early Writings, 36.

Opat bagian tina karajaan Aleksander, opat tarompét ka Roma Kulon, opat angin dileupaskeun ka Roma Wétan, opat hukuman beurat ka Yerusalem, opat angin dileupaskeun nalika kakapaan ngahontal tungtungna kalayan taya nu nulungan. Kalayan lambang-lambang nubuat ieu geus ditepikeun, urang bakal mertimbangkeun cilaka nu kadua dina kontéks nerapkeunana kana hukum Minggu nu enggal bakal datang.

Majelis Firenze

Dina taun 1439, dina Konsili Firenze (disebut ogé Uni Firenze), para wawakil Garéja Ortodoks Wétan (dipingpin ku Kaisar Bizantium Yohanes VIII Palaiologos jeung Patriark Konstantinopel) nandatanganan hiji dekret resmi ngeunaan persatuan jeung Garéja Katolik Roma. Maranéhna satuju pikeun ngaku Paus Roma minangka kapala (otoritas pangluhurna) tina sakumna Garéja.

Sabab salaki teh kapala pamajikan, sakumaha Kristus teh Kapala gereja; sarta Anjeunna teh Jurusalamet tina badan. Epesus 5:23.

Kredo Nicea

Kaisar jeung Patriark nampa “klausula Filioque” dina Kredo Nikea, anu mangrupa tambahan kana Kredo Nikea, anu nyebutkeun yén Roh Suci asalna ti Rama jeung ti Putra. Kredo Nikea téh salah sahiji rumusan anu pangpentingna jeung panglobana dipaké dina sajarah iman Katolik. Kredo Nikea mangrupa kasimpulan resmi ngeunaan kapercayaan inti Katolik. Mimitina éta ditulis pikeun ngabéla bebeneran ngeunaan saha ari Yesus Kristus téh. Dina taun 325, timbul pasualan gedé lantaran saurang imam nu ngaranna Arius ngajar yén Yesus diciptakeun ku Allah Rama sarta lain Allah sapinuhna.

Kaisar Konstantinus ngagero Déwan Nikaia Kahiji pikeun ngabéréskeun éta pasualan. Déwan éta kalayan teges netepkeun yén Isa téh sapinuhna Allah, “sagelarna sarua hakékat” jeung Rama. Syahadat éta tuluy dimekarkeun deui dina Déwan Konstantinopel taun 381. Perlu dicatet dina ieu titik yén Syahadat Nikaia ditetepkeun dina sajarah Konstantinus nu kahiji, sarta éta bakal jadi hiji pasualan pikeun Konstantinus nu panungtung, nyaéta Konstantinus nu kasabelas, anu jadi Kaisar panungtung Kakaisaran Bizantium Wétan. Konstantinus Agung, anu kahiji, sababaraha kali dipintonkeun minangka hiji poko dina nubuat Kitab Suci. Anjeunna téh pangawasa dina awal kakaisaran wétan, ku sabab éta anjeunna jadi tipe pikeun pangawasa dina ahir kakaisaran wétan. Kanyataan yén Syahadat Nikaia mangrupa unsur dina dua sajarah, boh dina awal boh dina ahir, kudu dicatet ku nu nalungtik nubuat, lamun maranéhna ngartos kana prinsip alfa jeung omega.

Dina taun 381, Kredo Nisea diropéa ku doktrin Purgatorium, doktrin Ekaristi, kalayan ditarimana pamakéan roti anu teu diragi pikeun Ekaristi, anu mangrupa prakték Latin. Kredo taun 381 ogé narima pamahaman Katolik ngeunaan dosa asal jeung kahirupan sanggeus maot. Éta dipungkas ku ieu kalimah konci: “Kami ogé netepkeun yén tahta apostolik anu suci jeung Pontif Romawi nyepeng kaunggulan utama luhur sakuliah dunya sarta mangrupa wakil Kristus anu sajati.”

Dina Konsili Florence, hiji vérsi anu geus dipanyarkeun deui ditandatangani dina tanggal 6 Juli 1439, 14 taun saméméh Konstantinopel ragrag ka Turki Ottoman dina taun 1453. Persatuan éta ditandatangani dina kaayaan tekenan pulitik anu beurat. Kakaisaran Bizantium keur kacida merlukeun pitulung militér ti Kulon pikeun nyanghareupan Ottoman anu terus maju. Nalika para utusan Yunani mulang ka nagarana, kasapukan éta ditampik kalawan teges ku kalolobaan kaum rohaniwan, para rahib, jeung rahayat biasa di Wétan. Kalolobaan uskup anu nandatangananana engké narik deui pangrojong maranéhna. Persatuan éta teu kungsi sapinuhna dilaksanakeun sarta sacara resmi dipungkir ku Garéja Ortodoks Wétan dina taun-taun satuluyna. Nepi ka waktuna Konstantinopel ragrag dina taun 1453, persatuan éta sabenerna geus ambruk. Ku para sajarawan, hal ieu remen dipedar minangka hiji persatuan pulitik anu gagal ku lantaran ayana panolakan anu jero dina widang téologis, kultural, jeung ti rahayat.

Dina Konsili Nicea Nu Kahiji taun 325, Syahadat Nicea diadopsi. Eta ditandaan lima taun saméméh taun 330, nalika 360 taun dina Daniel pasal sabelas, ayat dua puluh opat, anu dilambangkeun minangka hiji “waktu”, réngsé.

Manehna bakal asup kalawan damai, malah nepi ka tempat-tempat anu pangsuburna di propinsi éta; sarta manehna bakal ngalakonan hal anu tacan kungsi dilakonan ku karuhunna,

atawa ku karuhun karuhunna; manehna bakal ngabagikeun ka maranéhna hasil rampasan, jarahan, jeung kakayaan: enya, manehna bakal ngarancang akalna ngalawan benteng-benteng anu kuat, ngan pikeun sawatara waktu. Daniel 11:24.

Taun 31 SM jeung 330 duanana nandaan “waktu anu geus ditangtukeun” dina ayat dua puluh tujuh jeung dua puluh salapan tina Daniel sabelas.

Jeung hate duanana raja ieu bakal ngeunahkeun kana kajahatan, sarta maranéhna bakal nyarita bohong dina hiji méja; tapi éta moal hasil, sabab ahirna téh masih kénéh dina waktu anu geus ditangtukeun. ... Dina waktu anu geus ditangtukeun anjeunna bakal balik deui, sarta datang ka kidul; tapi moal sarua jeung anu ti heula, atawa jeung anu pamungkas. Daniel 11:27, 29.

Mimiti (330) jeung tungtungna (1449–1453) tina garis nubuat Roma wétan dilambangkeun ku kaisar Constantine anu kahiji jeung anu panungtung. Alfa jeung omega tina garis nubuat Roma wétan, anu disebut Kakaisaran Bizantium, patali jeung panungtungan Roma Kakaisaran salila tilu ratus genep puluh taun anu maréntah kalawan kakawasaan pangluhurna ti saprak perang Actium dina taun 31 SM nepi ka taun 330, tuluy terus nepi ka 1453. Saméméh perang Actium dina taun 31 SM, Mark Antony jeung Augustus Ceasar nyarita bohong dina hiji méja, tapi éta henteu hasil. Saméméh taun 330, dina taun 325, Syahadat Nikea diadopsi. Saméméh taun 1453, vérsi anu geus diropéa tina Syahadat Nikea anu sarua éta diadopsi. Saméméh taun 31 SM, dua tokoh pulitik nyarita bohong dina hiji méja. Dina taun 325, kabohongan rohani diucapkeun dina hiji méja. Dua saksi éta nandaan kabohongan pulitik jeung rohani anu diadopsi dina taun 1439 dina Konsili Florence. Syahadat Nikea anu geus diropéa éta disebut Dékré Kasaluyuan.

Tanda jalan anu kahiji tina “kabohongan dina hiji méja” kajadian saméméh 31 SM, sarta lumangsung antara dua faksi pulitik Roma kapir. Waktu anu geus ditangtukeun pikeun kabohongan éta nyaéta 31 SM, sarta éta ngawengku Augustus, minangka lambang Roma, ngalawan hiji konféderasi lalaki jeung awéwé anu ngawakilan Mesir. Runtuyan kadua tina kabohongan éta nyaéta 325, sarta waktu anu geus ditangtukeun nyaéta 330. Runtuyan katilu tina kabohongan éta aya dina 1439, sarta waktu anu geus ditangtukeun nyaéta 1449–1453. Jalma-jalma anu aya dina méja dina 1439 ngawakilan Roma kulon jeung Roma wétan, kalayan Roma wétan néangan hiji tujuan pulitik ku cara satuju kana hiji pasualan agamis. 31 SM, dituturkeun ku 330 teras 1453, ngawakilan hiji panerapan rangkep tilu tina garis Roma.

Ancaman pulitik tina pakumpulan Marc Antony jeung Cleopatra ngalambangkeun ancaman rohani tina bid’ah Arianisme dina taun 325, anu satuluyna ngalambangkeun ancaman pulitik jeung agama tina bangsa Turki Islam dina taun 1439.

Doktrin-doktrin Syahadat Nikea téh bohong, sarta euweuh bebeneran di jerona. Dokumén anu ditandatangani dina tanggal 6 Juli 1439, dina Konsili Firenze, dingaranan Dékré Kasatuan sarta ngawakilan bohong anu sarua, malah leuwih ti éta. Nalika para utusan mulang ka Konstantinopel dina taun 1439, maranéhna disanghareupan ku amarah jeung tuduhan panghianatan. Kecap anu sumebar harita kieu: “Leuwih hade serban Turki tibatan mitra Paus.”

Persatuan éta ditandatanganan utamana ku sabab Kaisar Bizantium kacida merlukeun pitulung militér ti Kulon pikeun ngalawan Ottoman. Sanggeus jadi écés yén pitulung militér anu datang téh saeutik pisan (atawa euweuh pisan), pangrojong kana persatuan éta tuluy luntur. Dina taun 1450–1451, sababaraha sinode Wétan nampik persatuan éta, sarta sanggeus Konstantinopel ragrag dina taun 1453, persatuan éta ditiar sapinuhna. Hasil ahir tina Dekrit Persatuan Florence ku Garéja Ortodoks Wétan dianggap minangka hiji konsili anu gagal jeung ditampik. Éta henteu diaku sah. Sanajan kitu, Garéja Katolik Roma tetep nganggap éta minangka konsili ékuménis anu sah.

Urang keur netepkeun logika pikeun ngarti kumaha ciri-ciri nubuat tina cilaka nu kadua diulang deui dina sajarah cilaka nu katilu. Nubuat saratus lima puluh taun ngeunaan cilaka nu kahiji dimimitian dina 27 Juli 1299 sarta réngsé dina 27 Juli 1449.

1449

Constantine XI Palaiologos lahir dina taun 1404 sarta maréntah ti Januari 1449 nepi ka 29 Méi 1453. Anjeunna téh kaisar panungtungan Kakaisaran Romawi Wétan (Byzantium), anu geus lumangsung leuwih ti 1.100 taun. Kalawan wani anjeunna mingpin pertahanan Konstantinopel dina mangsa pangepungan ku Ottoman dina taun 1453, ngan ukur kalawan kira-kira 7.000 nepi ka 8.000 urang pangabela ngalawan pasukan Mehmed II anu jumlahna leuwih ti 80.000. Anjeunna pupus bari tarung dina témbok kota dina 29 Méi 1453 nalika Konstantinopel ahirna runtuh. Layonna henteu kungsi dipastikeun idéntitasna sacara tuntas. Pupusna nandaan ahirna Kakaisaran Romawi (nuluykeun langsung panungtungan tina kakaisaran anu diadegkeun ku Augustus dina taun 27 SM).

Anjeunna diinget dina sajarah Yunani jeung tradisi Ortodoks minangka tokoh pahlawan—dina carita legenda mindeng disebut “Kaisar Marmer” (kayakinan yén hiji poé anjeunna bakal mulang pikeun nyalametkeun Konstantinopel).

Yohanes VIII Palaiologos (1392–1448) nyaéta Kaisar Bizantium kadua ti panungtung anu maréntah ti 1425–1448. Anjeunna putra cikal Kaisar Manuel II Palaiologos sarta lanceukna ti Constantine XI. Yohanes VIII nyéépkeun kalolobaan mangsa pamaréntahanana kalawan usaha anu pohara getol pikeun nyalametkeun Kakaisaran Bizantium anu keur sekarat tina ancaman Ottoman. Dina taun 1439, anjeunna sorangan ngumbara ka Italia sarta mingpin Konsili Florence, tempat anjeunna jeung rombongan Ortodoks Wétan samentara satuju pikeun ngahiji deui jeung Garéja Katolik Roma sarta narima Paus minangka kapala Garéja. Constantine Agung ogé kungsi mingpin Konsili Nicaea. Yohanes VIII miharep yén persatuan jeung kapausan ieu bakal mawa bantuan militér ti Kulon pikeun ngalawan bangsa Turki, tapi persatuan éta kacida henteu dipikaresepna nalika balik ka Konstantinopel sarta ahirna gagal. Yohanes VIII pupus dina taun 1448 (ku sabab alamiah), ngan lima taun saméméh Konstantinopel ragrag dina taun 1453. Lanceukna, Constantine XI, tuluy jadi kaisar sarta pupus bari membela kota éta.

Nalika Yohanes VIII pupus dina taun 1448, lanceukna, Konstantinus XI, dipilih jadi panerus. Dina taun 1448, Kakaisaran Bizantium geus jadi nagara vasal leutik pisan, sarta bangsa Ottoman miboga pangaruh anu kacida gedéna kana saha anu diuk dina tahta di Konstantinopel. Dina tanggal 27 Juli 1449, hiji kajadian pulitik anu kacida pentingna lumangsung dina taun-taun panungtungan

Kakaisaran Bizantium. Kaisar Bizantium Yohanes VIII Palaiologos geus pupus saméméhna dina taun 1448. Lanceukna, Konstantinus XI Palaiologos (kaisar anu panungtung), diproklamasikeun jadi kaisar di Konstantinopel. Sanajan kitu, saméméh Konstantinus XI sacara resmi naék tahta, manéhna ngutus para duta ka Sultan Ottoman (Murad II) sarta nyuhunkeun idin pikeun maréntah. Sultan masihan éta idin, sarta kakara sanggeus éta Konstantinus XI sacara resmi dimahkotaan jeung diaku jadi kaisar. Kalakuan ieu katempo minangka pasrah sukarela kana kamerdikaan Bizantium. Pikeun kahiji kalina, saurang kaisar Bizantium sacara kabuka ngaku yén manéhna maréntah ngan ku idin ti bangsa Turki Ottoman. Ngan opat taun ti harita, dina taun 1453, Konstantinopel ragrag ka panangan Ottoman.

Tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé sanggeus 27 Juli 1449, nyaéta dina 11 Agustus 1840, urang Turki néangan panyalindungan ka Mesir ku cara nyerahkeun diri ka opat kakawasaan gedé Éropa, ku kituna ngeusian ramalan ngeunaan sajam, sapoé, sabulan, jeung sataun. Ayeuna urang geus nempatkeun logika éta dina tempatna pikeun nerapkeun cilaka kahiji jeung kadua dina hukum Minggu anu bakal geura datang. Petrus, minangka lambang tina saratus opat puluh opat rébu, ngagambarkeun gerakan malaikat katilu, jeung William Miller ngagambarkeun gerakan dina malaikat kahiji jeung kadua. Kadua gerakan éta patalina jeung “konci.”

Jeung konci kulawarga Daud baris ku Kami dipaparin kana taktakna; ku kituna manéhna bakal muka, sarta moal aya nu bisa nutup; jeung manéhna bakal nutup, sarta moal aya nu bisa muka. Yesaya 22:22.

Sareng Kami nyarios deui ka maneh, yén maneh teh Petrus, sarta dina batu ieu Kami bakal ngadegkeun jamaah Kami; sarta panto-panto naraka moal unggul ngalawan eta. Sarta Kami bakal maparin ka maneh konci-konci Karajaan sawarga; sarta naon bae anu ku maneh diiket di bumi bakal kabeungkeut di sawarga; sarta naon bae anu ku maneh dileupaskeun di bumi bakal kaleupaskeun di sawarga. Mateus 16:18, 19.

Urang bakal ngadeukeutan perang Niniwe dina artikel salajengna minangka “konci” anu lain ngan ukur muka jurang nu taya dasarna, tapi ogé minangka konci nubuat anu nyaluyukeun sakabéh kasaksian Daniel sabelas kana tatanan anu sampurna. Dina impian Miller, “konci” anu nyantel kana peti éta nyaéta métode Miller dina nalungtik Alkitab. Pangukuhan ku ayat-ayat tina sajarah Millerite anu di hijikeun jeung “garis kana garis” dina sajarah malaikat katilu mangrupa konci anu ngamungkinkeun konci Wahyu salapan muka jeung nyaluyukeun sajarah nu disumputkeun tina pesen lahiriah ayat opat puluh kana tatanan anu rapih.

Urang baris neruskeun paniténan urang dina artikel salajengna.

“Ka nabi, roda di jero hiji roda, jeung rupa-rupa mahluk hirup anu patalina jeung éta, sakabéhna katémbong ruwet tur teu bisa dijelaskeun. Tapi panangan Hikmah Nu Taya Wates katémbong di antara roda-roda éta, sarta katertiban anu sampurna jadi hasil tina padamelan-Na. Unggal roda jalan dina kasaluyuan anu sampurna jeung unggal roda séjénna.” Testimonies to Ministers, 214.